

L'ossa, el cérvol i l'esquiroleta estan esperant el guillot.
Quan per fi arriba, pensen que està trist.
Per què? Perquè va vestit de blau.
Però, de debò un color significa una emoció?
Potser els colors són lliures.
Tu què en penses?

nubeocho

ISBN: 978-84-19253-38-5 www.nubeocho.com

9 788419 253385

EL VERMELL NO ESTÀ EMPIPAT, EL BLAU NO ESTÀ TRIST

Alicia Acosta

Luis Amavisca

Anuska Allepuz

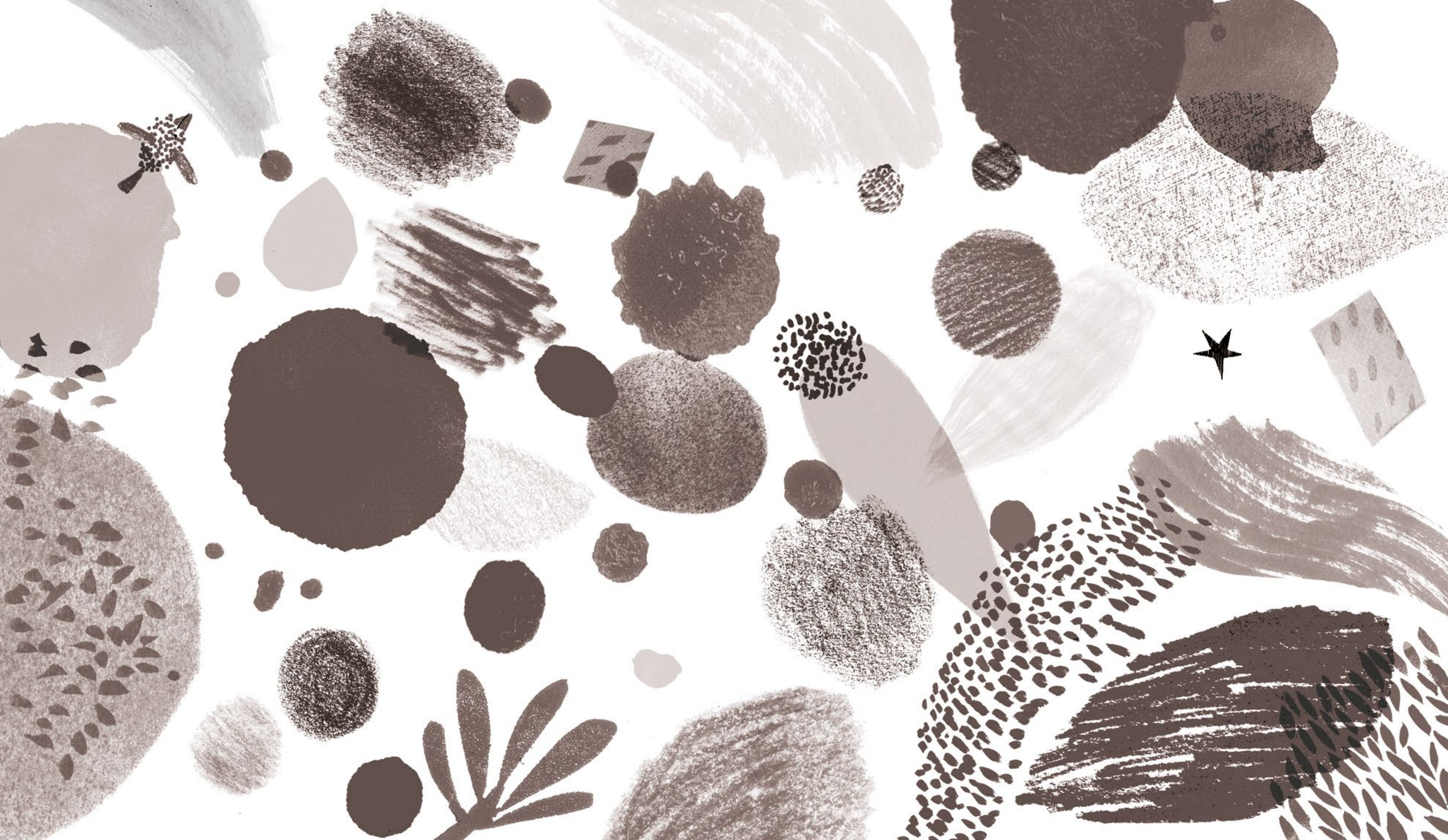
EL VERMELL
NO ESTÀ
EMPIPAT

EL BLAU
NO ESTÀ
TRIST

Alicia Acosta

Luis Amavisca

Anuska Allepuz

A tu, que em vas ensenyar que els sentiments no tenen color.

Alicia Acosta

Al meu fill Juan. A totes i tots els que gaudeixen de la vida amb tots els seus colors.

Luis Amavisca

*Al meu marit, que és daltònic i per a ell el món és d'altres colors diferents del meu.
M'encantaria poder veure-hi a través dels seus ulls; m'adono que tot és relatiu,
depèn del prisma pel qual es miri.*

Anuska Allepuz

El vermell no està empipat, el blau no està trist

Col·lecció Som8

© del text: Luis Amavisca & Alicia Acosta, 2023

© de les il·lustracions: Anuska Allepuz, 2023

© de l'edició: NubeOcho, 2023

© de la traducció al català: Marta Morros Serret, 2023

www.nubeocho.com · info@nubeocho.com

Títol original: *El rojo no está enfadado, el azul no está triste*

Correcció: Joana Morales

Primera edició: Maig, 2023

ISBN: 978-84-19253-38-5

Dipòsit Legal: M-10052-2023

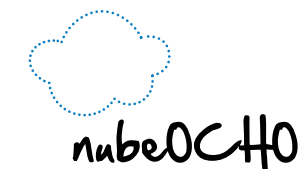
Imprès a Espanya.

Tots els drets reservats. Prohibida la seva reproducció.

Alicia Acosta & Luis Amavisca

Il·lustrat per Anuska Allepuz

A stylized illustration of a forest scene. On the left, a large, dark brown tree trunk and its branches dominate the frame. The background is filled with soft, light-colored foliage and trees. In the center, a purple bear wearing a bright yellow sweater sits on the ground. To its right, a small squirrel with a green hat sits on the ground. Further right, a pink deer with orange antlers and a red scarf stands on the ground. The overall style is soft and painterly.

L'ossa, el cérvol i l'esquiroleta estan gaudint
d'una tarda tranquil·la al bosc.

—On deu ser el guillot? —pregunta el cérvol.

—Segur que apareixerà ben aviat —respon l'esquiroleta.

—Què t'ha passat, guillot? —li pregunta l'ossa.
—Ai, pobrissó... —xiuxiueja l'esquiroleta.
—No et preocupis. Segur que, si en parles,
et sentiràs millor... —li diu el cérvol.

—Però què passa? Per què em dieu aquestes coses? —els demana el guillot estranyat.

—Perquè vas vestit de blau. Portes el color de la tristesa! —exclama l'esquiroleta.
—Com? Jo, trist? Però siestic la mar de content! —afirma el guillot.
—Aleshores... —medita l'ossa.

—Ara sí que dus el color de
l'alegria —exclama el cérvol.
—És veritat —somriu l'esquiroleta.

—Gillot, t'havies equivocat
de color —afirma l'ossa.

—Però què dieu? M'estic començant a empipar... —mussita el guillot desconcertat.
—Empipat? —pregunta el cérvol—. Aquest et quedarà millor! No saps que el vermell és el color de l'enuig?

—I de la ràbia! —afirma l'ossa.
—Sí, sí! Mira'l! Està empipadíssim! —exclama l'esquiroleta.

—Ja n'hi ha prou! M'estic posant molt nerviós. Marxo! Necessito calmar-me...

—Un moment! —exclama l'esquiroleta.

